

Nr 347.

Av herr **Andersson** i Igelboda, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 49, angående bidrag till kostnaderna för upprättande av en regionplan för Stockholm med omgivningar.

I proposition nr 49 föreslår Kungl. Maj:t riksdagen att såsom bidrag till kostnaderna för upprättande av regionplan för Stockholm med omgivningar bevilja ett belopp av 57,000 kronor samt därav för budgetåret 1929—1930 såsom extra reservationsanslag anvisa ett belopp av kronor 19,000: —.

För att övervaka och leda regionplanearbetet har föreslagits skola tillställas en centralkommission, vars ordförande skulle av Kungl. Maj:t utses. Kungl. Maj:t skulle jämväl bestämma arvode till honom. Såväl länsstyrelsen som byggnadsstyrelsen har förutsatt, att staten bestrede detta arvode, och torde därvid hava åsyftats, att denna utgift borde gäldas av andra medel än det anslag å riksstaten, som uti Kungl. Maj:ts proposition föreslås.

Storleken av arvodet till sagda ordförande torde svårigen nu kunna beräknas. Därtill erfordras ett bedömande av omfattningen utav det arbete, som skulle ankomma på ordföranden. Men organisationen av regionplanearbetet har icke slutgiltigt utformats, i avvaktan på huruvida statsbidrag skulle kunna erhållas. I Kungl. Maj:ts proposition framhålles det lämpliga uti, att den definitiva organisationsplanen föreligger och i sina huvuddrag underställes Kungl. Maj:ts prövning och godkännande, innan någon del av statsbidraget utbetalas.

Huru organisationen än utformas, torde med säkerhet kunna förutsättas, att ordförandens uppgift bliver krävande och betydelsefull. Arvodet till honom måste därför beräknas få en sådan storlek, att ett avsevärt lägre belopp än det nu föreslagna anslaget komme det reella planeringsarbetet till godo, därest medel till arvode skulle tagas ur sagda anslag, såsom i propositionen angivits.

Den omständigheten, att arvodet ej kan till sin storlek bestämmas förrän riksdagen i förevarande ämne fattat sitt beslut och organisationsplanen i detalj sedan utformats, erbjuder under sistnämnda förutsättning även den olägenheten, att underställandet av regionplanefrågan för de olika förortskommunernas och väghållningsdistriktens beslut om anslag sannolikt måste i motsvarande mån anstå. Något bestämt anslagsäskande kan nämligen då

ej gärna göras, förrän ordförandearvodets storlek är känd. Skulle arvodet återigen komma att bestridas av statsmedel, vilka eljest kunna göras disponibla för ändamålet, och utgå utöver det nu föreslagna anslaget, bortfaller denna olägenhet och en ej obetydlig tidsvinst kan uppnås.

Vad sålunda framhållits skulle i än högre grad vara att erinra, därest eventuellt även medel för arvoden till särskilda sakkunniga, vilka byggnadsstyrelsen föreslagit, komme att tagas av den uti Kungl. Maj:ts proposition angivna anslagssumman. Vi våga emellertid uttala den förmodan, att det skall visa sig onödigt att ställa sådana särskilda sakkunniga till ordförandens förfogande.

Det vill alltså synas ändamålsenligt och med billighet förenligt, att, då ordföranden avses skola av Kungl. Maj:t tillsättas, och arvodet till honom av Kungl. Maj:t bestämmas med hänsyn till en arbetsorganisation, som underställes Kungl. Maj:ts prövning och godkännande, statsmedel tinge utgå i särskild ordning och utöver det föreslagna anslaget. Både länsstyrelsen och byggnadsstyrelsen hava också funnit detta senare skäligt som bidrag från statens sida till kostnaden för det reella regionplanarbetet.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen ville vid bifall till Kungl. Majt:s proposition medgiva, att arvode till den ordförande, som Kungl. Maj:t skulle komma att utse, liksom även till de eventuellt erforderliga särskilda sakkunniga, som kunde komma att ställas till ordförandens förfogande, finge bestridas av anslaget till kommittéer och utredningar genom sakkunniga.

Stockholm den 13 februari 1929.

Martin Andersson.